

ZÁKLADKA A ĎALŠIE KATASTROFY

Najhoršia
spolubývajúca



WANDA COVENOVÁ + ILUSTROVALA ANNA ABRAMSKÁ

FRAGMENT

Základka a ďalšie katastrofy 1 Najhoršia spolubývajúca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Wanda Covenová
Základka a ďalšie katastrofy 1 –
Najhoršia spolubývajúca – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

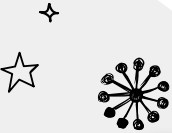

ALBATROS MEDIA



Najhoršia spolubývajúca







ZÁKLADKA A ĎALŠIE KATASTROFY



Najhoršia
spolubývajúca



WANDA COVENOVÁ
ILUSTROVALA ANNA ABRAMSKÁ

FRAGMENT

Svojim čitateľom a čitateľkám:
Mojou mágiou ste vy.

S láskou

Wanda

Najhoršia spolubývajúca



1

MAJ SA, BREWSTER!

Okej, ideme na to.

Ja, Heidi Heckelbecková, prepadám panike, musím sa
hodiť na postel'.



Plesk!

Zaborím si tvár do vankúša.

*Len nech tá internátna škola
nie je extrémne, totálne
a absolútne hrozná, behá mi po rozume.*

Potom si položím otázku:

*Zbláznila som sa, že som
sa tam rozhodla ísť?*

*Akože jasné, chcem sa stať šikovnejšou čarodejnicou
a zároveň by som nechcela vyzerat', že sa bojím, ale
nebudem klamať. Desím sa predstavy,
že sa sťahujem preč z domu.*

**Je to fakt veľká
životná zmena.**

Obrátim sa na bok a vezmem do rúk rámik s fotkou.
Sú na nej Lucy a Bruce.

Moja najlepšia kamoška a môj
najlepší kamoš.



Tu som, stojím medzi nimi a objímam ich okolo pliec.

Boli sme vtedy pri bazéne
a bolo nám skvele!

Tak táto fotka jednoznačne pocestuje
so mnou – hoci mi je pri pohľade na ňu smutno
a v batožine už nemám takmer žiadne miesto!

Dvere sa s vrzgotom otvoria.

„Heidi?“ vojde mama s kôpkou bielych uterákov.
„Zlatko, čo to robíš? O necelú hodinu musíme
byť na ceste.“

Posadím sa na posteli a zopnem si vlasy do strapátého uzla.

„Nejako ma to vzalo.“

Mama položí uteráky ku mne na posteľ'. „Je úplne prirodzené, že si nervózna, keď nastupuješ do internátnej školy. Úprimne, ja som bola tiež vydesená.“

Takže aj mama sa bála. Dobre vedieť'.



„Ja len, že mi všetci budete
TAK VEL'MI chýbať.“

Mama mi položí ruku na plece.

„Pamätaj, priatelia aj rodina t'a budú
mať stále radi.

A čakajú t'a nové kamarátstva.“

Usmeje sa na mňa a potom pokračuje.

„Bude to dobrodružstvo! Aj ty
nám budeš chýbať a ver mi, že viac ako my tebe.
Na Broomsfieldskej akadémii sa ti zapáči –
tak ako sa tam páčilo mne aj tete Trudy.
Ver mi!“

Pritisnem si fotku kamarátov na hrud'. Mama ukáže
na moju batožinu. „Najvyšší čas dobaľiť sa.“

Kľaknem si k svojmu novému paplónu, úhl'adne
poskladanému v igelitovom obale.

Je presne podl'a môjho vkusu.

Prešivaný, zdobený vzorkou špirál, kašmíru, bodiek aj drobučkých kvietkov. Na druhej strane sa tmavomodré pásy striedajú s bielymi. Na krajoch sú prišité tmavomodré strapce. Na internátnej posteli bude vyzerat' PERFECTNE. A ja sa hned' začnem cítiť trochu lepšie.

Mama ma jemne šťuchne.

Dobre, dobre, už idem.

Poberiem si uteráky a nastrkám ich do prázdnej cestovnej tašky.

„Povedz mi ešte niečo o Broomsfielde, mama.“

Rozprávanie o akadémii ma vždy vzpruží, aj keď sme sa o nej zhovárali už miliónkrát.

„Nuž, ako vieš, je to jediná škola v našich končinách, ktorá ponúka tajné vzdelanie pre budúce čarodejnice.“



Zasne vzdychnem.

„Viem! Škoda, že každý deň
nebudeme CELÉ vyučovanie
venovať len mági!“

Mama sa rozosmeje. „Zlatko, potrebuješ sa učiť
aj normálne predmety ako angličtina, matematika
a fyzika.“

Proti normálnym predmetom nič nemám, ale
neboli by zábavnejšie, keby sa do nich
primiešala štipka mágie?

Napríklad keby som mohla začarovať knihy, aby pri
vyučovaní príbehy v nich oživali?

Alebo čo keby som na fyzike pomocou kúzla vyriešila
klimatickú krízu?



A čo ak by moja ceruzka
začala sama od seba písať
poznámky? To by bolo!
Zbohom, boľavé prsty
a prach z gumovania!

Mama mi podá obliečky, aby som si ich pribalila
k uterákom, a mňa to celkom vytrhne z myšlienok.

Presne vie, ako funguje moja
myseľ'.

„Nevymýšľaj, slečna čarodejnica,“ povie.
„Pamätaj, že **VŠETKY** čarodejnice
aj čarodejníci na Broomsfielde musia
odprisahať mlčanlivosť.“

Zakryje mi dlaňou ruku a ja sa obrátim k nej.
Uprene sa mi zadíva do očí a pokračuje.

„Heidi. Nik z tvojich spolužiakov nesmie
v žiadnom prípade odhaliť, že na
Broomsfielde prebieha aj čarodejnícke
vyučovanie. **Práve v tom tkvie čaro**
Broomsfieldskej akadémie –
navonok vyzerá ako bežná internátna škola,
no v skutočnosti sa tam učí aj mágia. Je to
tak už celé generácie a netuší o tom
nik, kto nie je čarodejnica alebo čarodejník.“

Mama to zdôrazňuje až do omrzenia.

Mysli si, že práve ja budem za tých stopäťdesiat rokov školy PRVÁ, kto neudrží tajomstvo?

To teda nehrozí.

Tajomstvá totiž ZBOŽŇUJEM!

A za celý svoj doterajší život som sa ako čarodejnica pred nikým neprezradila, tak prečo by som to ODRAZU robila?

Mama mi zazipsuje kufor. „A ešte dôležitejšie je, že čarovať sa tam smie len na vyučovaní,“ dodá, akoby som to nevedela.

Bla, bla, bla, poviem si v duchu a pokúsim sa tú informáciu vytesniť z mysle.

Chcete počuť pravdu? Bude pre mňa veľmi ťažké ovládnuť sa a nečarovať, keď na to budem mať chuť.

Lebo ja čarovanie milujem!

Čarovanie vie ul'ahčiť každý deň. Je zábavné aj užitočné, keď sa vám nechce upratať, keď máte chuť rozsvietiť úplne náhodné veci v tme alebo ohnúť ceruzku ako špagetu.



A to si mám každé ráno lakovať nechty nanovo len tak ručne? Nehovoriac o účesoch! Čarokadernícke zaklínadlá mi doteraz vždy zachránili výzor.

Už vidím, ako sa mi vlasy tragicky pochlpia a nekonečné rozčesávanie ma zabije!

Dobre, dobre, nemusím ten zákaz čarovania až tak dramatizovať.

Možno sa mi predsa len podarí prepašovať do sivej reality trošičku mágie, keď sa nikto nebude pozerat'... len drobnosti, na ktoré mi neprídu...

Keď chcem, viem byť ohromne prefíkaná čarodejnica.



Zdvihnem hlavu a všimnem si, že mama sa tvári mimoriadne prísne. Je mi jasné, že vie, na čo myslím, a tak rýchlo zmením tému.

„INAK,“ vyhlásim trochu dramaticky, aby sme mohli prejsť k ďalšej otázke. „Čo sa vlastne na tých čaropredmetoch naučím?“

Mama vytiahne na chodbu ďalší zbalený kufor a vráti sa, aby mi pobalila aj veci z kúpeľne.

„Predovšetkým sa budeš učiť dejiny mágie.“

To znie logicky, ale ja sa chcem radšej učiť nové kúzla.
Aby som vedela vzlietnuť na skútri alebo
v okamihu – doslova žmurknutím oka –
odfrčať na druhý koniec sveta.

„A čo ešte?“

Mama mi zbalí zelenú lufu a čierno-biele pásikavé
gumené šľapky do sprchy.

„Naučíš sa pripravovať magické odvary,
zapamätáš si rôzne zaklinadlá a kúzla
a naštuduješ si magické vlastnosti rastlín
a bylín,“ pokračuje mama. „A naučíš sa
používať čarovný prútik.“

*No tak to už je bližšie
k mojim predstavám!*

Zvýsknem a zbalím si poskladanú obliečku na vankúš
do tašky.

Čarovný prútik je pre mňa zatiaľ
veľkou neznámou.

„Mami, prečo vlastne doma
nepoužívaš čarovný prútik?
A vôbec nečaruješ?“

Nad týmto si už dlho lámam hlavu.

„Veľmi dobre vieš, prečo, Heidi. Lebo som sa
rozhodla byť normálnou mamou. Ale to
neznamená, že mágiu nepoužívam. Iba čarujem
diskrétno – a presne to som sa naučila v škole.“

„Ale ocko vie pripraviť viac
odvarov ako ty, a to ani nie
je čarodejník!“

Mama sa zamračí. „Iste, ale ockove recepty nie sú
magické.“

Zavrtím hlavou. „Tak s tým nesúhlasím!

Ockove NEODOLATEL'NÉ nealko mixy
magicky šumia!“

Môj ocko je vlastne dosť slávny. Každý v našom meste Brewster vie, že vedie oddelenie výskumu a vývoja vo firme, ktorá vyrába nealko a volá sa ŠPRIC.

„Okej, tak už viem, čo myslíš,“ zasmeje sa mama.

„Ale pokračuj v balení, moja, inak do tej školy neprideme pred večerou.“

Z poličky v šatniku zložím svoj kvietkovaný kufor.
Tam pôjdu moje najobl'úbenejšie veci.



Najskôr obalím hodvábnym papierom fotku, kde som s kamošmi, a aj fotku s rodinou. Obe vložím na dno kufra.

Na ne príde moja vzácna Kniha kúziel a medaila čarodejníc z Westwicku, ktoré sú v koženom puzdre. Sú ohromne staré, patrili ešte mojej prastarej mame.

Zakryjem ich svojou novučičkou bundou z bielej džínsoviny.

Neviem sa dočkať, kedy si ju oblečiem!

Navrch položím priesvitné vrečko so zapínaním na zips. V ňom mám čierno-biele pásikavé pančuchy. Vždy patrili k môjmu typickému štýlu, ale ktovie, či ich budem nosiť aj v internátnej škole.

Možno nastal čas obliekať sa inak.



Najnovšie ma strašne bavia moje pásikavé tenisky. Potom do kufra pridám dve veľké vrecká gumových medvedíkov. Bude to moja tajná zásoba. Priložím aj balíček motivačných ceruziek, ktorý mi dala Lucy. Na jednej je nápis **SI MAGICKÁ**. Usmejem sa, lebo Lucy stále netuší, že som čarodejnica!

A v neposlednom rade si zabalím novučičku holiacu súpravu – každý predsa vie, že dievčatá na druhom stupni si už holia nohy.

Logicky.

Uf, skoro som si zabudla komiksy, osemsmerovky a časopisy! Všetko to napracem do kufra, zapnem ho a na kolieskach odtiahnem na chodbu.

Tam sa zažívam na batožinu.

Och, nie! Som fakticky pobalená a pripravená na odchod!

Zase sa mi v bruchu roztrepoce nervozita ako krídla motýľov.

A potom – *BUM!* To Henry zatresol dvere.

Takmer vyskočím z kože.

Brat stojí na chodbe. Pozerá najskôr na moje kufre, potom na mňa.

„Normálne neviem, čo je čudnejšie – či keď tu si, alebo keď tu NEBUDEŠ.“



V tom momente mu vyplazim jazyk. Automaticky. Henry na mňa namieri oba ukazováky a vystrúha grimasu.

„To bol len VTIP!“ zvolá. „Fakt mi budeš chýbať! Jedinou výhodou bude, že budem mať všetky cereálie iba pre seba!“

Jazyk bleskovo stiahnem. Áno, aj mne budú chýbať naše boje o škatule cereálii a lovenie najchutnejších kúskov zo zmesi, skôr než sa Henry zobudi.

Ktovie, či v internátnej škole dávajú na raňajky cereálie?

To teda dúfam, že hej!

„Aj ty mi budeš chýbať, brácho.“

Obaja vezmeme jeden kufor a ťaháme ho dolu.



S ostatnými kuframi, cestovnými taškami, paplónom, ventilátorom a stolovou lampou nám pomôžu mama s ockom.

Ja sa však rozbehnem späť do domu. Potrebujem ešte jednu vec.

Je to niečo, na čom som pracovala celý svoj doterajší život.

Volám to hara-vara-burdy.



V obrovskom plastovom obale skladujem každú drobnosť, ktorú som kedy dostala z automatu na minihračky, pri koledovaní alebo z detského menu – a k tomu najrôznejšie čačky z narodeninových osláv.

Áno, škrečkujem.

Ani jednu z tých maličkostí som nikdy nevyhodila.

Mám tu všetko od gúm v tvare zvieratiek, súčiastok z hračiek vo vajíčku až po baličky šumienok a miniatúrnych jedál z plastu - fakt, ešte aj zvyšné halloweenske cukríky.

Že načo? Pri čarovaní sa taký mišmaš zide. Nikdy neviete, kedy do odvaru alebo zmesi budete potrebovať nejakú čudnú vecičku.

Áno, stáva sa to. PRAVIDELNE.

Svoje hara-vara-burdy položím k ostatným veciam, ktoré čakajú pred domom, a ocko všetko poukladá do auta. Ja a Henry skočíme na zadné sedadlo.

Opäť ma zachváti nervozita, tentoraz ešte silnejšia.